

Arrest

nr. 265 467 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn minderjarige zoon met de Belgische nationaliteit. Verzoeker wordt op 8 november 2017 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.2. Op 30 juni 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [G.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

Alias:

- [G.R.], geboren te [...] op [...], van Kazachse nationaliteit

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 14.04.2017 ten gevolge waarvan hij op 08.11.2017 in het bezit werd gesteld van F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van [G.B.] [RRN: ...], zijn minderjarig Belgisch kind met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon en dit sedert 30.11.2018.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 21.09.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 14.10.2020 per aangetekend schrijven overgemaakt aan betrokkene. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Schrijven met uitleg van betrokkene dd. 10.11.2020*
- Verklaring + kopie EID van [G.Z.], de moeder van zijn zoon, dd. 28.10.2020*
- Verklaring + kopie EID van zijn zoon [G.B.], dd. 28.10.2020*
- Verklaring verlenen van een leefloon van het OCMW Antwerpen dd. 22.10.2020*
- Attest chronische aandoening dd. 29.10.2020*
- Begeleidende brief onderverhuurcontract en plaatsbeschrijving dd. 24.10.2019*
- Inschrijvingsattest Nederlandse les voor het schooljaar 2019-2020*
- Deelcertificaten taallessen NT2 Breakthrough en Waystage van 07.11.2017 en 23.01.2018 + resultatenblad*
- Attest van inburgering 26.03.2018*
- Attest maatschappelijke oriëntatie schooljaar 2016-2017*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Betrokkene heeft sedert 07.12.2020 geen nieuwe stukken overgemaakt.

Wat de uitzonderingsvoorwaarden overeenkomstig art. 42quater, §4 betreft:

Vooreerst dient nagegaan te worden of betrokkene zich in één der uitzonderingsgevallen overeenkomstig artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot 4° van de wet bevindt. Wat artikel 42quater, §4, eerste lid 1° betreft moet worden vastgesteld dat betrokkene tussen 14.04.2017 en 30.11.2018 op hetzelfde adres als de referentiepersoon was gevestigd. Sedert 30.11.2018 is betrokkene echter niet meer samen met zijn zoon gevestigd. Er is dus geenszins sprake van minstens 3 jaar gezamenlijke vestiging. Art. 42quater, §4, eerste lid, 1° is bijgevolg niet van toepassing.

Wat de uitzonderingsgronden betreft, bepaald in art. 42quater, §4, eerste lid 2° en 3° betreft dient te worden vastgesteld dat betrokkene in zijn duidend schrijven van 10.11.2020 meldt dat hij de zorg draagt voor de referentiepersoon en met die persoon effectief een omgangsrecht heeft welk in der minne met de moeder van de referentiepersoon zou zijn afgesproken. De zoon zou regelmatig in het weekend komen logeren. De moeder van de minderjarige stelt geen bezwaar te hebben tegen contact tussen vader en kind, echter zij bevestigt niet dat er omgangsrecht is. De zoon zelf op zijn beurt stelt in zijn verklaring wel contact te hebben met zijn vader en geeft ook toelichting bij wat zij wel eens samen doen. Er werd echter geen enkel bewijsstuk van omgangsrecht voorgelegd, noch een gerechtelijke uitspraak

dienaangaande, noch een onderhandse overeenkomst tussen de twee ouders. De verklaring op zich van betrokkene zelf, vormt onvoldoende bewijs. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten. Gezien de verklaringen van betrokkene niet kunnen worden geverifieerd aan de hand van een overeenkomst dewelke zijn beweringen zouden kunnen staven, moet worden geconcludeerd dat art. 42quater, §4, 2° en 3° evenmin toepassing kunnen vinden.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Gezien niet voldaan is aan één der voormelde uitzonderingsgronden is het in principe niet noodzakelijk om nog verder in te gaan op de cumulatieve inkomensvoorwaarde zoals omschreven in art. 42quater, §4, tweede lid. Volledigheidshalve wenst de administratie er toch op te wijzen dat betrokkene thans niet tewerkgesteld is. Integendeel, betrokkene ontvangt sedert 05.07.2018 een leefloon van het OCMW van Antwerpen. Betrokkene stelt in zijn duidend schrijven dat hij werk zal zoeken eens zijn medische toestand het weer toelaat. Hij legt inderdaad een attest van chronische aandoeningen voor, maar laat na te staven in welke mate deze aandoeningen hem weerhouden om actief te zijn op de arbeidsmarkt of om actief naar werk te zoeken. De administratie kan dus enkel vaststellen dat evenmin is voldaan aan de cumulatieve inkomensvoorwaarde.

Wat de humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid betreft:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk betreft: betrokkene heeft kortstondig in het rijk verbleven tussen 09.11.2009 en 04.02.2010 als kandidaat asielzoeker. Op 04.02.2010 werd zijn aanvraag tot internationale bescherming geweigerd aan de hand van een bijlage 26quater. Aan betrokkene werd eveneens het bevel gegeven om het grondgebied van het rijk te verlaten. Op 14.04.2017 diende betrokkene zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, waaruit hij het thans ter discussie zijnde verblijfsrecht heeft geput. Al bij al verblijft betrokkene dus al iets meer dan 4 jaar legaal in België. Gezien de leeftijd van betrokkene (52 jaar), betekent dit dat hij 48 jaar in het buitenland heeft verbleven. Omwille van de relatief korte periode waarin betrokkene in het Rijk heeft verbleven, kan worden gesteld dat de duur van zijn legaal verblijf in het Rijk geen beletsel vormt voor het nemen van deze beslissing.

Wat zijn leeftijd betreft: betrokken is 52 jaar oud wat dus noch zeer jong, noch zeer oud is. Zijn leeftijd verzet zich bijgevolg niet tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht.

M.b.t. zijn gezondheidstoestand legt betrokkene een attest chronische aandoeningen neer waar de volgende aandoeningen op worden vermeld: angor pectoris, doorgemaakt hartinfarct in 2019 waarvoor coronaire stenting, claudicatio in beide benen t.g.v. vernauwing slagaders, resistente arteriële hypertensie, nekartrose, gastroduodenitis. Op het attest staat tevens vermeld dat betrokkene voor deze aandoeningen de nodige medicatie neemt. Hoewel betrokkene blijk geeft te lijden aan chronische aandoeningen, laat hij echter na te detailleren in welke mate die aandoeningen een beëindiging van het recht op verblijf in de weg zouden staan. Hij stelt in zijn schrijven dat een beëindiging van zijn recht op verblijf hem zowel in zijn fysieke als psychische integriteit zou treffen, maar staft deze bewering niet aan de hand van medische attesten of verslagen. Desgevallend kan redelijkerwijs geconcludeerd worden dat de medische toestand van betrokkene geen reden vormt die de beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Niets sluit uit dat hij elders verder zijn chronische aandoening zou kunnen laten opvolgen, hij elders over de nodige medicatie zou kunnen beschikken om zijn gezondheidstoestand stabiel te houden of zelfs te verbeteren.

Wat zijn gezinssituatie betreft: betrokkene woont thans als alleenstaande in een sociale woning. Hij legt ter staving van zijn gezinssituatie verklaringen neer van zijn zoon en de mama van zijn zoon waaruit zou moeten blijken dat de zoon zeer geregeld contact heeft met betrokkene en dat de moeder zich niet tegen dit contact verzet. Beide verklaringen zijn gedateerd op 28.10.2020, m.a.w. nadat betrokkene het verzoek om zijn humanitaire situatie toe te lichten heeft gekregen. Het gesolliciteerde karakter van die verklaringen niet worden uitgesloten. Bij gebrek aan enig officieel stuk kan door de administratie ook niet worden nagegaan of betrokkene een omgangsrecht met zijn zoon bezit of financiële verplichtingen jegens zijn zoon nakomt. Hoewel betrokkene verklaart dat er in der minne een omgangsrecht is afgesproken met de mama, staft hij die bewering niet. Betrokkene heeft geen andere gezinsleden in het Rijk en geeft zelf aan dat het niet gelukt is met de mama van zijn zoon samen te wonen. Zulks is ook de reden waarom hij in 2018 vertrok. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat zijn gezinssituatie zich

thans niet verzet tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht. Wat betreft het belang van het kind is het ook wel nuttig op te merken dat de minderjarige geboren is in 2003. Betrokkene was toen verblijfsgerechtigd in Duitsland ten gevolge van een huwelijk met een Duitse onderdane. Die relatie werd beëindigd in 2009 waarna betrokkene Duitsland heeft verlaten. In hoeverre betrokkene in de loop der jaren deel heeft uitgemaakt van het leven van de minderjarige is niet duidelijk. Betrokkene heeft dan wel daaropvolgend een poging gedaan om asiel te krijgen in België, het duurde tot in 2017 alvorens er sprake was van een verzoek tot gezinshereniging met het kind. Betrokkene stelt zelf ook expliciet in zijn toelichtende brief dat het voor hem niet alleen over het kind ging, maar hij wel degelijk ook de intentie had opnieuw een relatie aan te knopen met de moeder van het kind. Het is dus redelijk te stellen dat er een jarenlange breuk is geweest tussen betrokkene en de moeder van het kind, waardoor in de praktijk de moeder van het kind steeds de voornaamste zorgdrager is geweest. Het komt er op neer dat het kind amper enkele maanden de kans heeft gehad samenwonend te zijn met betrokkene. Het kind is intussen 17 jaar oud. In verhouding tot de leeftijd van het kind heeft de vader dus amper een rol gespeeld bij de zorg over de jongen. In die zin is het redelijk te stellen dat de affectieve relatie van het kind met de moeder veel sterker is dan met de vader. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind in het gedrang zou komen door het nemen van deze beslissing, immers het kind heeft het grootste deel van zijn leven het moeten stellen zonder de aanwezigheid van zijn vader. Het risico dat het evenwicht van het kind zou worden verstoord, door het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene, wordt daarom als zeer laag ingeschat.

Wat zijn economische situatie betreft: betrokkene is thans noch via een arbeidsovereenkomst, noch via een zelf opgezette zelfstandige activiteit tewerkgesteld. Hij ontvangt sedert 05.07.2018 een leefloon van het OCMW.

Betrokkene meldt dat zijn medische problemen hem thans niet toelaten om actief naar werk te zoeken, maar dat hij van zodra zijn aandoeningen het toelaten, hij de zoektocht zal hervatten. De aandacht dient echter te worden gevestigd op volgende punten:

1. Ook vóór zijn hartinfarct in 2019 was betrokkene niet tewerkgesteld (betrokkene ontvangt al sedert 05.07.2018 OCMW-steun). Hij heeft zelfs een tijd in de daklozenopvang verbleven (zie mail OCMW van 23.11.2018).

2. Betrokkene legt wel een attest chronische aandoeningen voor (cf. supra), maar laat na te detailleren in welke mate die aandoeningen hem beletten zich actief op de arbeidsmarkt te begeven. Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij als arbeidsinvalide wordt beschouwd of waaruit zou moeten blijken dat hij een aanvraag tot erkenning als arbeidsinvalide heeft ingediend.

Er kan dus redelijkerwijs worden besloten dat de economische situatie van betrokkene zich niet verzet tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Wat de sociale en culturele integratie van betrokkene in het Rijk betreft: Betrokkene legt een attest van inburgering dd. 26.03.2018 voor alsook taalattesten van 07.11.2017 en 23.01.2018 en een inschrijving voor taallessen voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met inbegrip van het volgen van taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Daar waar het in zijn duidend schrijven gaat over zijn toekomstplannen geeft hij eigenlijk zelf impliciet aan nog niet voldoende de taal te beheersen. Hij stelt immers dat hij zal proberen in 2021 zich terug in te schrijven voor de lessen Nederlands, voor zover zijn gezondheidstoestand dat zal toelaten. Hij stelt verder zich in 2019 te hebben ingezet als vrijwilliger, zonder te verduidelijken waar en wat hij dan precies heeft gedaan. Zijn verklaringen kunnen dus hoogstens als een verklaring op eer worden beschouwd dewelke niet worden gestaafd aan de hand van objectief verifieerbare stukken.

Betrokkene legt een document voor waaruit blijkt dat hij een sociale woning huurt. Hij stelt in zijn brief voorafgaandelijk bijna een jaar in een daklozenopvang te hebben verbleven. Op zich toont dit eerder aan dat allerlei hulporganisaties en in het bijzonder het OCMW hun uiterste best hebben gedaan om mijnheer te helpen. In hoeverre mijnheer daar een verdienste aan heeft, is daarmee niet aantoonbaar.

Wat tot slot de bindingen van betrokkene met zijn herkomstland betreft: in zijn schrijven beweert betrokkene dat deze "zeer gering" zouden zijn. Betrokkene stelt dat hij "bijna geen" familie meer heeft in Rusland en dat zijn zoon [B.] (de referentiepersoon) zijn enige bloedverwant is. "Bijna geen" familie wil nog steeds zeggen dat er nog wel familie is. Daarnaast kan ook uit het administratief dossier worden vastgesteld dat betrokkene op 24.08.2012 een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te Moskou. Hij gaf bij zijn visumaanvraag aan gevestigd te zijn in Nazran - Rusland. Men kan aldus besluiten dat betrokkene na zijn asielpprocedure teruggekeerd is naar Rusland. Dit visum werd hem

geweigerd, echter in 2017 begaf betrokkene zich alsnog met een Italiaans visum dat afgeleverd werd te Moskou naar België, om er vervolgens zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. In die zin is het redelijk te stellen dat betrokkene wel degelijk nog steeds voldoende affiniteit heeft met zijn land van oorsprong om er terug aansluiting te kunnen vinden bij zijn landgenoten. Op 4 jaar tijd is het zeer onwaarschijnlijk dat alle banden die betrokkene met Rusland had, zijn verdwenen. Hij is er per slot van rekening geboren en getogen, geeft aan er zelf "bijna geen" familie mee te hebben, gaf bij zijn asielaanvraag in 2010 aan het Russisch te spreken, waardoor het redelijk is te stellen, zeker gezien zijn terugkeer na de asielprocedure, dat hij thans nog steeds de taal machtig is. Gezien zijn verblijf in Rusland is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene, zelfs na een afwezigheid van vier jaar, nog voldoende voeling heeft met de Russische cultuur. Het is dan ook niet onredelijk te besluiten dat betrokkene minstens nog voldoende banden heeft met Rusland op die wijze dat deze banden zich niet verzetten tegen huidige beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden in te trekken.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42, § 1, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoeker verweten dat hij niet relevante wijzigingen van zijn situatie heeft doorgegeven omdat er sedert 7 december 2020 geen nieuwe stukken werden overgemaakt. Er was echter geen wijziging in hoofde van verzoeker, waardoor deze uiteraard geen nieuwe stukken diende te bezorgen. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Bovendien wordt verzoeker verweten geen stukken betreffende de omgangsregeling met zijn minderjarige zoon [B.] voor te leggen. Er ligt echter wel degelijk bewijs voor! Op 10 november 2020 maakte verzoeker diverse nieuwe stukken over aan verwerende partij, waaronder verklaringen van de moeder van [B.], alsook [B.] zelf én een onderhandse overeenkomst gedateerd op 27 augustus 2018. Hierin wordt de omgangsregeling bepaald en de verklaringen van moeder en zoon bevestigen dat deze effectief werd uitgevoerd! De beslissing van de verwerende partij is dan ook manifest tegenstrijdig met de voorliggende stukken.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht vroeger dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42 §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond."

2.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de

beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. De beslissing is genomen overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

[...]

Verzoeker valt niet onder de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen gedetailleerd is uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker woont sedert 30.11.2018 niet meer samen met de referentiepersoon. Verzoeker heeft geen gezamenlijke vestiging van minstens 3 jaar gehad met zijn zoon Dit wordt in casu niet betwist door verzoeker.

Op 21.9.2020 werd verzoeker verzocht zijn individuele situatie toe te lichten, gezien hij en zijn zoon niet gezamenlijk gevestigd waren.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat verwerende partij niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze niet gegrond is op een correcte feitenvinding. (RvV 192 735 d.d. 28 september 2017)

Verzoeker licht toe dat hij sedert meer dan vier jaar in België is, dat hij zich heeft geïntegreerd. Verweerder had hiervan evenwel kennis en heeft uiteengezet waarom deze elementen geen reden vormen om verzoeker tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Verzoeker gaat ook niet nader in op de door verweerder aangevoerde argumentatie en toont in ieder geval niet aan dat deze incorrect is. De bewering van verzoeker dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door geen of onvoldoende rekening te willen houden met zijn sociale en culturele verankering mist zonder meer feitelijke grondslag. Verzoeker laat verstaan dat hij niet akkoord gaat met verweerders overwegingen, maar toont met zijn toelichting niet aan dat diens argumentatie kennelijk onredelijk is.

Verzoeker ontvangt sedert 5.7.2018 leefloon van het OCMW.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, verhindert het feit dat hij een zekere sociale, culturele verankering kan aantonen verweerder niet om in casu een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden te nemen.

Er wordt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch de motiveringsplicht bij uitbreiding, aannemelijk gemaakt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.”

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoeker een omgangsregeling heeft met zijn zoon en dat hij er zelfs ruime tijd mee heeft samengewoond. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van wegering van verblijf van meer dan 3 maanden wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoeker zelfs niet terugkeren naar zijn land van herkomst. Het centrum van zijn belangen bevindt zich hier, met name zijn minderjarige zoon.

Onderwijl heeft verzoeker zijn leven in België opgebouwd. Verzoeker is ruim vier jaar legaal in België. Hij wordt hier tevens behandeld voor zijn hartproblematiek. De gehele familie is immers woonachtig in België.

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkene is dan ook reëel."

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

[...]

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer hij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Verzoekende partij laat na in zijn verzoekschrift aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Uit het administratief blijkt dat verzoeker de identiteitskaarten van de referentiepersoon, GOUDANTOV Bers en de moeder van zijn zoon, mevrouw [G.Z.] heeft neergelegd alsook hun verklaringen. Er wordt geen officieel bewijsstuk van omgangsrecht voorgelegd noch een gerechtelijke uitspraak. De verklaringen van de referentiepersoon en de moeder van de zoon vormen onvoldoende bewijs. Er wordt ook geen enkel officieel stuk voorgelegd of dat verzoeker zijn financiële verplichtingen jegens zijn zoon nakomt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 30.11.2018 niet meer samenwoont met de referentiepersoon. In casu wordt dit niet betwist door verzoeker.

Verzoeker laat na aan te tonen dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk."

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 42, § 1, tweede lid en 42quater van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

"Verzoeker maakte op 10 november 2020 verschillende stukken over, waaronder de onderhandse akte, regeling in der minne, van de omgangsregeling met [B.], zijn minderjarige zoon (stuk 3). Er is dan ook wel degelijk een recht van bewaring in hoofde van verzoeker. De beslissing schendt artikel 42quater Vreemdelingenwet en is niet naar recht verantwoord.

De moeder van [B.] bevestigt dat de omgangsregeling ook effectief wordt uitgevoerd. In haar verklaring stelt zij het volgende:

"Ik [G.Z.] moeder van [B.G.].

Woon samen met mijn minderjarige zoon alleen (nooit getrouwd met [R.G.]). Vanaf juni 2018 [G. R.] woont niet bij ons.

Ik ben niet tegen met de contact van mijn zoon en zijn vader. Laatste jaar is zijn vader ziek geworden en hun contact is zelfs beter geworden."

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat de moeder zich enkel niet zou verzetten tegen het contact, doch zij verliest uit het oog dat moeder bevestigt dat het contact tussen verzoeker en zijn zoon beter is geworden! Hoe kan dit anders, dan middels regelmatige contacten?

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42 §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond."

2.3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De beslissing is genomen overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Zoals hierboven onder eerste middel uiteengezet valt verzoeker niet onder de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen gedetailleerd is uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker woont sedert 30.11.2018 niet meer samen met de referentiepersoon. Verzoeker heeft geen gezamenlijke vestiging van minstens 3 jaar gehad met zijn zoon Dit wordt in casu niet betwist door verzoeker.

Op 21.9.2020 werd verzoeker verzocht zijn individuele situatie toe te lichten, gezien hij en zijn zoon niet gezamenlijk gevestigd waren.

Verzoeker legde geen officiële document neer dat hij zijn financiële verplichtingen jegens zijn zoon nakomt. Verzoeker legde geen bankuittreksels neer waaruit zou blijken dat hij bijdraagt in de zorg van zijn zoon. Verzoeker legde ook geen officiële document noch een gerechtelijke beslissing neer om de omgangsrecht met zijn zoon te bewijzen. De verklaringen van de moeder van de zoon en de referentiepersoon zijn onvoldoende.

Verzoekers betoog vermag de vaststellingen van verweerder niet onderuit te halen.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet aangetoond."

2.4. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. De bestreden beslissing beëindigt het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]"

Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband nog als volgt:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van

het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

2.7. Verweerder was van oordeel dat een einde kon worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker als ouder van een Belgisch minderjarig kind, omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

2.8. Er kan worden aangenomen dat het begrip “*gezamenlijke vestiging*” in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dezelfde betekenis heeft als, en een weerspiegeling vormt van, de begrippen “*vergezellen*” of “*voegen bij*” in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker verbleef zo in België als ouder van een Belgisch minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat stelt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
[...]*

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘*vergezellen*’ of ‘*vervoegen*’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘*gezinscel*’ ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een effectieve en duurzame vorm van samenwonen niet noodzakelijk vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Specifiek wat de relatie tussen een minderjarig kind en zijn ouder(s) betreft, stelde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 26 september 2013 met nr. 121/2013 als volgt: “*Door in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder haar aan bijkomende voorwaarden te onderwerpen, houdt de wetgever, overeenkomstig de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punten 43 en 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65 en 67; 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 56).*” (overweging B.59.6). Het Hof benadrukte dat wordt beoogd “*het recht op gezinsleven van het kerngezin*” te waarborgen (overweging B.7.2.).

In dit verband merkt de Raad nog op dat in beginsel vanaf de geboorte een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven bestaat tussen een kind en zijn ouder(s). Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad

van gezinsleven vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Deze factoren omvatten de aard en duur van de relatie van de ouders, en in het bijzonder of zij de geboorte van een kind hadden gepland; de vraag of de vader het kind na de geboorte heeft erkend; de vraag of er sprake is van bijdragen in de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en het regelmatig karakter van het contact (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30: *“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties (Kroon and Others v. the Netherlands, 27 October 1994, § 30, Series A no. 297-C). Such factors include the nature and duration of the parents’ relationship, and in particular whether they had planned to have a child; whether the father subsequently recognised the child as his; contributions made to the child’s care and upbringing; and the quality and regularity of contact (see Kroon, cited above, §30; Keegan v. Ireland, 26 May 1994, § 45, Series A no. 290; Haas v. the Netherlands, no. 36983/97, § 42 ECHR 2004-I and Camp and Bourimi v. the Netherlands, no. 28369/95, § 36, ECHR 2000-X).”*).

De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd. (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kan niet als dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, par. 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

2.10. Verweerder steunde zijn vaststelling dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging van verzoeker met zijn zoon op *“de gegevens in het Rijksregister”*, met name de vaststelling dat sinds 30 november 2018 verzoeker en zijn zoon niet langer op eenzelfde adres zijn ingeschreven.

2.11. Bij brief gedateerd op 21 september 2020 werd verzoeker vervolgens gehoord met betrekking tot een eventuele beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Deze brief luidt als volgt:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen, nl. uw zoon [G, B.] [...]. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Desgevallend het bewijs dat u nog mee instaat voor de zorg over de Belgische minderjarige [G., R.], sinds u niet meer op hetzelfde adres woont als het kind. Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat u de bewaring over het kind heeft of er omgangsrecht is afgesproken terwijl de rechter heeft beslist dat het recht van bewaring in België moet worden uitgevoerd. Het is de bedoeling dat er ook bewijs wordt voorgelegd betreffende de daadwerkelijke uitvoering van dat recht op bewaring of omgangsrecht, alsook over het nakomen van eventuele financiële verplichtingen waarover er een overeenkomst is gesloten of dewelke de rechtbank heeft beslist, en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind.

2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

Bij aangetekend schrijven van 14 oktober 2020 heeft de gemeente deze brief ter kennis gebracht van verzoeker. In antwoord op deze brief heeft verzoeker enkele documenten overgemaakt.

2.12. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij nog steeds een gezinsband heeft met zijn zoon. Hij stelt geruime tijd met hem te hebben samengewoond en thans een omgangsregeling met hem te hebben. Hij stelt dat hij de onderhandse overeenkomst met de moeder van zijn kind van 27 augustus 2018, waaruit deze omgangsregeling blijkt, heeft voorgelegd, samen met de verklaringen van hemzelf,

zijn zoon en de moeder van zijn zoon die bevestigen dat deze overeenkomst ook daadwerkelijk wordt uitgevoerd. Hij stelt dat hem onterecht wordt verweten geen omgangsregeling te hebben voorgelegd en dat deze omgangsregeling onterecht niet in rekening is gebracht. Aldus is er volgens hem geen sprake van een zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat niet alle elementen die zijn vervat in zijn dossier in rekening zijn gebracht.

2.13. Het administratief dossier bevat alleszins de brief opgesteld op 10 november 2020 die verzoeker overmaakte aan het bestuur, waarin hij meedeelde dat hij zich aanvankelijk gezamenlijk wilde vestigen zowel met zijn zoon als met diens moeder met wie hij opnieuw een relatie wilde opstarten. Hij wees erop dat dit laatste evenwel niet is gelukt. Hij stelt hierdoor tijdelijk in een daklozencentrum te hebben verbleven totdat hij een eigen appartement vond. Hij wees erop dat hij met zijn zoon een zeer goede relatie heeft, dat zij elkaar vaak zien en dat hij naargelang zijn mogelijkheden mee voor zijn zoon instaat en mee de zorg voor hem draagt. Hij stelde daadwerkelijk een omgangsrecht met zijn kind te hebben op basis van een onderhandse regeling die hij in 2018 met de moeder afsloot, waarbij hij naargelang zijn mogelijkheden ook mee financieel instaat voor zijn kind. Hij stelde in bijlage bij zijn brief de onderhandse overeenkomst te voegen. Concreet stelde hij dat zijn zoon regelmatig bij hem komt logeren (vooral in het weekend) en dat hij mee instaat voor de zorg, opvoeding, huisvesting en het levensonderhoud van zijn kind. In zijn brief verwees verzoeker nog naar bijgevoegde verklaringen van zijn zoon en diens moeder.

De verklaringen van verzoekers zoon en diens moeder zijn eveneens voorhanden in het administratief dossier. In de verklaring van de moeder kan worden gelezen dat zij niet tegen het contact van haar zoon met diens vader is en dat het laatste jaar diens vader ziek is geworden en hun contact zelfs beter is geworden. Verzoekers zoon verklaarde dat hij contact heeft met zijn vader, meer concreet dat hij samen met hem gaat wandelen en eten en dat hij soms van zijn vader cadeaus en zakgeld krijgt. Hij stelde tijdens het weekend zijn vader bij hem thuis te bezoeken en dat hij zijn vader tijdens de laatste jaren helpt met zijn doktersbezoeken en administratieve zaken. Hij stelde zeer tevreden en gelukkig te zijn met zijn vader.

2.14. Uit de voorgaande bespreking volgt dat het loutere gegeven van een gebrek aan samenwoning niet kan volstaan om te besluiten dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging, maar hiervoor een onderzoek moet plaatsvinden naar de concrete gezinsband die nog bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische kind. Evenwel blijkt verweerder zich voor zijn vaststelling dat niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging louter te steunen op de gegevens van het Rijksregister die aantonen dat verzoeker en zijn zoon niet langer officieel op hetzelfde adres zijn ingeschreven. Er blijkt niet dat verweerder hierbij ook oog heeft gehad voor de concrete gezinsband tussen verzoeker en zijn zoon en in dit verband rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken. Hiermee blijkt niet dat een voldoende zorgvuldig onderzoek naar het nog voldaan zijn aan de voorwaarde van de gezamenlijke vestiging heeft plaatsgevonden.

2.15. Dit gebrekkige onderzoek inzake het al dan niet nog gezamenlijk zijn gevestigd in België tast ook onherroepelijk het onderzoek in het kader van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet aan, dat inhoudt dat er geen toepassing kan worden gemaakt van § 1, eerste lid, 4° van dit wetsartikel indien er sprake is van een gezamenlijke vestiging gedurende ten minste drie jaar, waarvan minstens één jaar in België.

2.16. De Raad merkt op dat verweerder in zijn beoordeling inzake artikel 42quater, § 4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet wel nog is ingegaan op de voormelde door verzoeker in het kader van de uitoefening van het hoorrecht aangebrachte stukken.

Overeenkomstig artikel 42quater, § 4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet kan geen toepassing worden gemaakt van § 1, eerste lid, 4° van dit wetsartikel, in het geval het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners of bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de ouder-derdelander (2°) of in het geval het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners of bij gerechtelijke beslissing, is toegewezen aan de ouder-derdelander en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet worden uitgeoefend in België (3°).

Verweerder stelde met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde stukken vast dat (1) de moeder niet bevestigt dat er een omgangsrecht is, (2) er geen enkel bewijsstuk van omgangsrecht werd voorgelegd, noch een gerechtelijke uitspraak noch een onderhandse overeenkomst tussen de ouders

en (3) de verklaring op eer van verzoeker zelf onvoldoende bewijs vormt en het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de vaststelling overeind blijft dat de aangebrachte stukken reeds bij de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet als dusdanig in rekening hadden moeten worden gebracht. Het onderzoek in het licht van § 4 van dit artikel dringt zich slechts op voor zover toepassing kan worden gemaakt van § 1, eerste lid, 4° van dit artikel.

Daarnaast stelt de Raad vast dat er tussen de partijen onenigheid bestaat over de vraag of verzoeker al dan niet de onderhandse overeenkomst tussen hem en de moeder van zijn kind uit 2018 heeft voorgelegd. Verzoeker stelt dat hij dit stuk overmaakte, verweerder betwist dat dit werd voorgelegd.

Niettegenstaande verzoeker in zijn brief van 10 november 2020 duidelijk verwees naar een onderhandse omgangsregeling uit 2018 met de moeder van zijn kind die zou zijn gevoegd bij deze brief en verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij deze ook effectief heeft gevoegd, kan de Raad deze niet terugvinden in het administratief dossier. Verzoeker voegt deze wel bij zijn verzoekschrift.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker in zijn brief die hij voorlegde aan verweerder verwees naar verschillende bij deze brief gevoegde stukken, met name de onderhandse omgangsregeling en de verklaringen van zijn zoon en diens moeder. Deze laatste verklaringen zijn wel voorhanden in het administratief dossier.

De Raad oordeelt dat het op basis van de stukken van het administratief dossier zoals dit voorligt niet geheel duidelijk is welke documenten verzoeker allemaal voorlegde. Zo blijkt dat de administratieve diensten van de stad Antwerpen op 3 december 2020 twee afzonderlijke mails verstuurd naar verweerder met in bijlage documenten die verzoeker voorlegde. De meeste recente mail meldde dat hiermee nog “*extra documenten*” werden overgemaakt, maar er blijkt niet dat deze documenten mee zitten vervat in het administratief dossier. Zodoende blijkt geenszins dat het administratief dossier alle door verzoeker in het kader van de uitoefening van het hoorrecht overgemaakte documenten bevat en kan de Raad ook niet met zekerheid vaststellen dat de bedoelde omgangsregeling uit 2018 door verzoeker niet werd overgemaakt. De mogelijk niet zorgvuldige samenstelling van het administratief dossier kan niet in het nadeel van verzoeker spelen.

In elk geval merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn brief van 10 november 2020 uitdrukkelijk wees op de omgangsregeling die hij in 2018 opstelde met de moeder van zijn kind en dat hij stelde deze te voegen bij zijn brief. In de voorliggende omstandigheden kon van verweerder als zorgvuldig handelende overheid worden verwacht dat hij minstens verzoeker nog de kans zou hebben geboden deze regeling bijkomend voor te leggen, zodat deze mee in rekening kon worden gebracht, te meer gelet op het ingrijpende karakter van de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht als ouder van een minderjarig Belgisch kind.

In zoverre verweerder motiveerde dat de moeder niet bevestigt dat er een omgangsrecht is, merkt verzoeker trouwens nog correct op dat de moeder wel verklaarde dat het laatste jaar verzoeker ziek was geworden en het contact van haar zoon met diens vader zelfs beter is geworden, waarmee zij impliciet wel degelijk heeft verklaard dat er regelmatige contacten zijn tussen haar zoon en diens vader.

2.17. De Raad besluit dat verzoeker met zijn uiteenzetting aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

2.18. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.19. De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de middelen dringt zich niet op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS